

ΕΤΟΣ Α'.
ΑΡΙΘ. 7.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΙΟΥΛΙΟΣ 1868,

Τιμή ἑτησία, λ. 50
» ἑκαστ. φύλ. » 5

ΙΝΔΙΚΗ ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗ.

Οἱ μικροὶ μου ἀναγνώσται ἐνθουσιῶνται ἤδη, διατί οἱ αὐτόχθονες ἀμερικανοὶ ὠνομάσθησαν ἀπὸ τὸν ἀνακαλύψαντα τὴν Ἀμερικὴν Κολόμβον Ἰνδοί.

Εἰς λοιπὸν αὐτόχθων ἀμερικανὸς Ἰνδὸς μετὰ τὴν κατοίκησιν τῆς χώρας ἀπὸ Εὐρωπαίους, εὐρέθη μίαν ἐσπέραν ἔξωθεν ἐνδὸς χανισὺ (ξενοδόχειον.) Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἦτο καλὸς κυνηγὸς, ἀλλὰ τὴν ἡμέραν ἐκεῖνην δὲν εἶχε φρονέσει τίποτε· ἐπαρεκάλεσε λοιπὸν τὴν ξενοδόχον νὰ τοῦ ἐτοιμάσῃ νὰ φάγῃ κατὰ τὴν ὑποσχόμενος νὰ πληρώσῃ ὅταν εἶχε.

Ὅπως ὁμως συνήθως συμβαίνει, ἡ ξενοδόχος ὄχι μόνον δὲν τῷ ἔδωκε νὰ φάγῃ, ἀλλὰ καὶ τὸν ἐφόρτωσε μὲ ὕβρεις, ὥστε ὁ δυστυχὴς Ἰνδὸς ἂν καὶ κούρασμένος καὶ πεινασμένος ἦτο ἡναγκασμένος νὰ φύγῃ, καὶ πραγματικῶς εἶχε κινήσει πρὸς τὴν θύραν, ὅταν εἰς τῶν παρευρισκομένων, ἰδὼν τὴν θλίψιν του, εἶπεν εἰς τὴν ξενοδόχον νὰ τῷ δώσῃ νὰ φάγῃ καὶ αὐτὸς ἤθελεν πληρώσει τὸ ἀντίτιμον.

Μετὰ τὸ δεῖπνον ὁ Ἰνδὸς εὐχαρίστησε τὸν εὐεργέτην του καὶ στραφεὶς πρὸς τὴν γυναῖκα τὴν ἐπέπληξε διὰ τὴν σκληρότητά της καὶ ἀνεχώρησεν, ὑποσχόμενος νὰ ἀνταμείψῃ τὸν φιλοξενήσαντα αὐτὸν, ὅταν ἤθελε δυνήθῃ.

Μόλις ἀνεχώρησεν ὁ Ἰνδὸς, καὶ ἡ ξενοδόχος ἤρχισε νὰ ἐντρέπεται, ὅτι ὄχι μόνον ἄφησε νὰ περάσῃ μία τοιαύτη εὐκαιρία, τὴν ὁποῖαν ἡ θεία Πρόνοια τῆς εἶχε δώσει διὰ νὰ κάμῃ ἐν ἔργον φιλανθρωπίας, ἀλλὰ καὶ ὅτι περιῦρισε τὴν δυστυχίαν· ἀλλ' ἦτο ἀργὰ πρὸς ἐπανόρθωσιν τοῦ κακοῦ. Ὅστις παραδίδει τὸν νόμον τῆς φιλανθρωπίας, ἂν δὲν ὑποφέρει ἄλλην τιμωρίαν, ἂς ᾔναι βέβαιος, ὅτι τὸ αἰσθημα τῆς αἰσχύνῃς θὰ τὸν παρακολουθήσῃ.

Μετ' ὀλίγα ἔτη ὁ εὐεργέτης τοῦ Ἰνδοῦ ἐκεῖνου ἐπαύσθη αἰχμαλωτος ἀπὸ τινος Ἰνδοῦς καὶ ἐφέρθη εἰς τὴν Καναδᾶ, ὅπου ἡ φυλὴ των εἶχε τὰς κατοικίας της· Εὐθὺς ἀφοῦ ἔφθασεν ἐκεῖ τινὲς ἐπρότειναν νὰ θανατωθῇ καὶ ἄλλοι ἄλλοι. Ἐνῷ δὲ ἀκόμη ἐσκέπτοντο περὶ τοῦ πρακτέου, γυνὴ τις γραῖα σηκωθείσα ἀπήτησε νὰ τῆς δοθῇ ὁ αἰχμαλωτος διὰ νὰ τὸν υἱοθετήσῃ ἀντὶ τοῦ υἱοῦ της, ὅστις ἐχάθη εἰς τὸν πόλεμον. Ἡ ἀπαίτησις τῆς ἐτελεσέθη καὶ ὁ ἄνθρωπος ὅλος χαρὰ διὰ τὴν ἀνέλπιστον σωτηρίαν του ὠδηγήθη εἰς τὴν καλύβην τῆς χήρας, ὅπου ἔζη ὡς υἱὸς τῆς ἐργαζόμενος δι' αὐτήν.

Τὸ ἐπόμενον καλοκαίριον, ἐνῷ εὐρίσκετο μόνος ἐν τῇ ἐνδὸς θάλασσας κόπτων ξύλα διὰ χρῆσιν τῆς οἰκογενείας, ἄγνωστός τις Ἰνδὸς τὸν ἐπλησίασε καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ ὑπάγῃ εἰς ὠρισμένην ἡμέραν εἰς τὸ μέρος, τὸ ὁποῖον τῷ ἔδειξε· εἰς τοῦτο συγκατετέθη ἐκεῖνος ἀλλ' ὄχι καὶ χωρὶς ὑποψίας, ὅτι ἴσως ἐσχεδιάζετο κατὰ τὴν κακὴν δι' αὐτόν.

Ἡ ἡμέρα ἦλθεν, ἀλλ' ὁ φόβος ἦτο τόσον πολὺς, ὥστε δὲν ἐτόλμησε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ προδιορισθὲν μέρος. Ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ ἄγνωστος Ἰνδὸς τὸν ἐπεσκέφθη καὶ ἐκ δευτέρου καὶ ἐπανέλαβε τὴν αὐτὴν παράκλησιν, τῷ ὑπακούθη ὅτι θὰ ὑπάγῃ καὶ τὴν φορὰν ταύτην ἐφύλαξε τὴν ὑπόσχεσίν του· ἀφοῦ δὲ ἔφθασεν εἰς τὸ ὀρισθὲν μέρος εὗρε τὸν Ἰνδὸν ἔχοντα φυτέκια, δύο τουφέκια καὶ δύο καπότας καὶ διατάχθη ἀπ' αὐτὸν νὰ λάβῃ ἐν ἀπὸ κάθε εἶδος καὶ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ, τὸ ὁποῖον καὶ ἔπραξε χωρὶς ἀντιλογίαν.

Οὕτω λοιπὸν ἐπορεύοντο τὴν ἡμέραν προμηθευόμενοι τροφὴν διὰ τοῦ κυνηγίου καὶ τὴν νύκτα κοιμώμενοι πλησίον τῆς φωτιᾶς, τὴν ὁποῖαν ἤναπτον χωρὶς νὰ προσφέρῃ ὁ εἰς εἰς τὸν ἄλλον οὐδὲ μίαν λέξιν. Μετὰ πολλὰς ἡμέρας ἔφθασαν τέλος εἰς ἐν ὕψω.

μα, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἠδύναντο νὰ ἴδωσιν διαφόρους οἰκίας ἐν τῷ μέσῳ καλλιεργημένου τινὸς μέρους. Ὁ Ἰνδὸς τότε ἀνοίξας τὸ στόμα του ἠρώτησε τὸν ξένον, ἂν ἐγνώριζε τὸ μέρος.

— Μάλιστα, — ἀπεκρίθη ἐκεῖνος, — εἶναι ὁ τόπος τῆς γεννήσεώς μας.

— Λοιπὸν, — ἐπανέλαθεν ὁ ἄγιος, — ἐγὼ εἶμαι ὁ δυστυχὴς ἐκεῖνος Ἰνδὸς, τὸν ὁποῖον ποτὲ ἐφιλοξένησας εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ χωρίου τούτου — Τώρα σὲ παρακαλῶ ὑπάγε ἐν εἰρήνῃ εἰς τὴν οἰκίαν καὶ τοὺς συγγενεῖς σου! »

Φαντασθῆτε, μικροί μου φίλοι, ὁποῖος πρέπει νὰ ᾔηται ὁ θαυμασμὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐκεῖνου καὶ πόσον διδασκτικὰ πρέπει νὰ ᾔηται τὰ τοιαῦτα παραδείγματα εἰς ὅλους, μάλιστα εἰς τὰ παιδιὰ, ὥστε νὰ συνειθίζουν ἐνωρὶς εἰς τὴν ἀγαθοεργίαν, ἣ ὅποια ἔχει τὴν μισοθαποδοσίαν της καὶ εἰς τοῦτον τὸν κόσμον καὶ εἰς τὸν ἄλλον.

Ο ΟΦΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΘΑΜΝΟΝ.

Ἡ Ἀγία Γραφή μεταχειρίζεται τὸν ὄφιν ὡς τύπον διὰ νὰ παραστήσῃ τὴν ἁμαρτίαν. Οἱ μικροὶ ἀναγινώσται τῆς Ἐφημερίδος τῶν Παιδῶν πρέπει νὰ γνωρίζωσιν, ὅτι εἰς πᾶσαν πρᾶξιν ἀνυποταξίας καὶ παρακοῆς ὑπάρχει περιτυλιγμένος ἕνας ὄφης, μολονότι πολλάκις δὲν φαίνεται.

Ὅλοι ἡμεῖς αἰσθανόμεθα φυσικὴν ἀποστροφὴν εἰς τὰ ὄφιδ' αἰς πολλοὺς μάλιστα ἀνθρώπους μὴν ἢ θεῶν ὄφεις προξενεῖ τρόμον. Πόσον ὅμως μεγαλείτερος πρέπει νὰ ᾔηται ὁ φόβος μας κατὰ τῆς ἁμαρτίας, ἣ ὅποια εἰσῆλθεν εἰς τὸν κόσμον διὰ τοῦ ποτὲ ἀθώου καὶ ἡμέτερου τούτου ζώου! Ἀδιάφορον πόσον γλυκεῖα εἶναι ἡ ἁμαρτία, ἐὰν ζητῶμεν νὰ τὴν ἀπολαύσωμεν ἐναντίον τῆς γνωστῆς θελήσεως τῶν γονέων μας, ἢ τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος εἶναι ὁ οὐράνιος μας Πατὴρ, ἐξάπαντος θὰ εὖρωμεν ὑπίσω ἀπ' αὐτὴν κανένα μισήτον ὄφιν κρυμμένον, ὁ ὁποῖος θὰ καταστρέψῃ τὴν εὐχαρίστησιν, τὴν ὁποίαν ἐπεριμέναμεν ν' ἀπολαύσωμεν ἀπ' αὐτὴν.

Τὰ παιδιὰ πρέπει νὰ ὑπακούουν προθύμως καὶ νὰ ἔχουν ἐμπιστοσύνην εἰς τὸν Θεόν, τοὺς γονεῖς καὶ τοὺς διδασκάλους των καὶ νὰ πιστεύουν ὅτι παντοῦ εἶναι κρυμμένον ἅποιοι κακὸν, ὡς ὄφεις, τὸ ὁποῖον δὲν φαίνεται καὶ ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐπιθυμοῦν νὰ μᾶς προφυλάξουν καὶ σώσουν.

Ἡ προκειμένη εἰκονογραφία παριστᾷ δύο ἀδελφία, τὴν Μαρίαν καὶ τὸν Κάρολον, οἱ ὁποῖοι ἐπῆγαν νὰ χαιρετήσωσιν τὸν θεῖόν των, ὅστις ἑκατοικοῦσεν εἰς μακρυνὴν χώραν. Ὁ θεῖος οὗτος εἶχεν ὠραῖον καὶ ἐκτεταμένον κῆπον μὲ πολλὰ καὶ ὠραῖα ἄνθη, εἰς τὸν

ὁποῖον τὰ παιδιὰ ἐσυνειθίζον νὰ τρέχουν καὶ διασκεδάζουν κάθε πρωὶ καὶ ἐσπέρας. Μίαν πρωΐαν ἐξῆλθον κατὰ τὸ σὺνηθες καὶ ἐπῆγαν εἰς τὸν κῆπον· ἐνῷ δὲ ἔτρεχον ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, παρατήρησαν εἰς ἕνα θάμνον μερικὰ ὠραῖα ἄνθη. Τὰ ἄνθη ταῦτα δὲν ἐγνώριζον

πῶς ὠνομάζοντο, διότι δὲν εὗρίσκοντο τοιαῦτα εἰς τὴν πατρίδα των· τοὺς εἶχεν ὅμως εἰπεῖ ὁ θεῖός των νὰ μὴ τὰ ἐγγίξουν, διότι ἦσαν βλαπτικὰ καὶ ἴσως τοῖς προξενήσουν κακόν. Τὴν παραγγελίαν ταύτην τοῦ θεῖου των ἔπρεπε νὰ φυλάξουν, ἀρκοῦμενα εἰς ὅτι τοῖς εἶπε διὰ νὰ τὰ προφυλάξῃ· ἀλλ' ἡ λαμπρὰ θεωρία καὶ τὸ ὠραῖον χρῶμα τῶν ἀνθῶν τὰ ἤλκυσαν καὶ λοιπὸν ἀπεφάσισαν νὰ δοκιμάσουν ἂν τι ἐμύριζον. Μόλις ὅμως εἶχον κατορθῶσαι νὰ ἐγγίξουν μερικὰ ἀπὸ αὐτὰ, καὶ ἰδοὺ ὄφεις τρομερὰς ὕψωσε κατ' αὐτῶν τὴν κεφαλὴν του καὶ ἐσύριζε μὲ τὴν διχαλωτὴν γλῶσσόν του· ἔντρομα τότε καὶ πεφοβισμένα ἄφησαν καὶ ἄνθη καὶ εὐχαρίστησιν καὶ ἔτρεξαν νὰ σωθῶν ἀπὸ τὸν τρομερὸν ἐκεῖνον ὄφιν.

Ἀλλὰ τὰ δεινὰ των δὲν ἐτελείωσαν ἔως ἐδῶ — τὰ ὠραῖα ἐκεῖνα ἄνθη, τὰ ὁποῖα παρηγγέλθησαν νὰ μὴ ἐγγίξουν, ἦσαν φαρμακερὰ καὶ ἔκαμαν τὰς χεῖράς των νὰ πρησθῶν πολὺ καὶ νὰ ὑποφέρουν πόνους δρυσμεῖς διὰ πολλὰς ἡμέρας!

Τὰ παιδιὰ ταῦτα ὁσάκις εἰς τὸ ἐξῆς τοῖς ἤρχετο ἐπιθυμία νὰ κάμωσί τι, τὸ ὁποῖον ᾔητο κακόν, ἐνθυμοῦντο τὸν ὄφιν εἰς τὸν θάμνον καὶ τὸ τί ὑπέφεραν